

rămăseseră 9,1%, în 1966, 8,5%, în 1977, 7,7%, în 1992, 7,1%, în 2002, 6,6%.

Insularizarea: românizarea românilor

COMUNISMULUI NU I-A AJUNS să românezeze România (în sensul etnic); și-a propus – și în bună măsură a reușit – să-i românezeze și pe români (în sensul cultural al termenului). Timp de secole, elita românească se dovedise extrem de receptivă la sursele exterioare de cultură. N-a existat și nu putea să existe un model cultural românesc: fondul autohton de civilizație rurală n-avea cum să susțină un ansamblu complet de norme culturale și sociale. De la Bizanț la Occident, românii au fost marii consumatori de modele ai Europei, adoptate uneori cu o doză de superficialitate, dar întotdeauna cu o remarcabilă capacitate de imitație și de integrare.

Inițial, România comunistă s-a rupt de Occident, deschizându-se spre modelul sovietic pe care l-a copiat cât a putut de bine. Apoi s-a delimitat și de acest model, revenind la oarecare raporturi, economice mai ales, dar și vag culturale, cu lumea occidentală. Efortul autorităților a fost acela de a limita apropierea la sfera strictă

a intereselor de stat și de a-i ține pe români cât mai departe de influențele străine, indiferent de originea și de natura lor. Nici o țară europeană din „sistemul socialist” (exceptând Albania) nu a fost atât de închisă cum a devenit România (și din ce în ce mai închisă, pe măsură ce ne apropiem de finalul regimului).

Generații de-a rândul aveau să fie educate în spiritul unui naționalism lipsit de nuanțe, cu promovarea unei istorii în care românii au avut mereu dreptate, iar „nedreptatea” a fost întotdeauna a „celorlalți”; o istorie de o „suspectă” unitate, derulată într-un spațiu românesc „predestinat” din cele mai vechi timpuri și purtând marca unanimistă imprimată de un popor mereu solidar în marile lui opțiuni (ceea ce justifica și unanimitatea din jurul Conducătorului, ales și reales mereu cu 100% din sufragii, chiar peste nivelul Partidului, care se menținea în genere la 99%).

O asemenea reprezentare a destinului național, strident deformată ideologic, avea să stârnească și reacții adverse, însă ceva din acest discurs, chiar destul de mult, s-a fixat în spiritul românilor, mai ales pentru că părea a fi o reluare a vechilor interpretări naționaliste (din perioada creării României moderne) și, nu mai puțin, o bine-venită revanșă după paranteza „antinațională” de la începutul anilor '50.

„Străinătatea“ devenise un concept tulbure, desemnând o lume capabilă să sucească mințile, de care românii trebuiau să știe să se ferească. „Agenturile străine“ lucrau, firește, împotriva țării. Nu era deloc indicat pentru un român să aibă „rude în străinătate“; dosarul de cadre al fiecăruia cuprindea obligatoriu o asemenea rubrică. În anii '70 și '80, o „pată“ de acest gen în biografie era de ajuns pentru ca persoana respectivă să devină suspectă și să-și vadă cariera periclitată (oricum, un progres față de anii '50, când „rudele în străinătate“ erau o bună recomandare pentru pușcărie). S-a ajuns până acolo încât la mai multe facultăți cu profil „social-politic“ (precum istoria, filozofia sau dreptul) candidații cu rude în străinătate erau respinși, fără explicații, chiar din momentul înscrierii.

Pe scurt, s-a petrecut o *insularizare* a României. Cu rezultate catastrofale asupra formării elitelor. Elita cosmopolită de altădată (atât de caracteristică, timp de secole, pentru societatea românească) s-a volatilizat aproape cu totul. Noua elită (economică, politică, intelectuală), ridicată în cea mai mare parte din straturile de jos ale societății, a fost afectată de un multiplu handicap. Mai întâi, punctul de plecare, deloc strălucit. Apoi, lipsa unor repere autohtone, odată ce vechea elită fusese răsturnată, cu toate competențele și valorile ei. Și, în sfârșit,

îndepărtarea de sursele europene (nu intră în discuție reușitele individuale, care oricând pot face excepție de la regulă, dar n-au cum să modifice regula). Elita românească de dinainte de comunism ajunsese să fie pe deplin racordată la profilul european (este drept, nu și masa populației din care s-a extras actuala elită!); până și tinerii intelectuali ultranaționaliști ai anilor '30, precum Mircea Eliade sau Emil Cioran, aveau o impecabilă formație culturală de tip occidental. După 1989, frapantă este, dimpotrivă, neadecvarea. Le-a trebuit românilor ceva vreme – și le va mai trebui încă – pentru a învăța să fie europeni (în spiritul occidental al termenului). Imediat după Revoluție, mulți dintre ei parcă veniseră de pe altă planetă. Numai așa s-au putut imagina idei și proiecte care de care mai insolite, precum conceptul de „democrație originală” (originală, de altfel, democrația românească chiar avea să fie). Naționalismul autohtonist s-a menținut, ani de zile, la cote îngrijorătoare (fiind cât se poate de „corect politic” potrivit normelor românești) și încă se manifestă cu destulă vigoare. Iar discursul istoric s-a despărțit cu greu, și încă nu până la capăt, de condiția de auxiliar al ideologiei și propagandei naționale, pe care comunismul i-o imprimase temeinic. Ce să mai spunem despre funcționarea instituțiilor

democratice și a economiei de piață capitaliste, cu „specialiști” formați în comunism, și încă într-un comunism atât de „izolaționist” precum cel românesc. Dacă lucrurile în continuare nu merg cum trebuie în România, cauzele mari sunt două: pe de o parte, *corupția generalizată*, cu rădăcini puternice în proprietatea comunistă a tuturor, devenită proprietatea nimănui, și în obiceiul de a fura de la stat, reflex economic durabil creat de comunism; iar pe de altă parte, *inadaptarea culturală*: prea mulți români gândesc și se comportă *altfel*.

Soluția e simplă și complicată în același timp: românii ar trebui să nu se mai amuze să gândească „românește” atunci când nu e cazul; e timpul să facă un efort pentru a regândi „europenește”.

O Românie foarte românească

SĂ PRIVIM și ultima serie de cifre: datele recensământului din octombrie 2011 (înregistrate, din păcate, cu o lipsă de rigoare care tinde să devină o marcă specific românească)⁸.

8. *Rezultatele definitive ale Recensământului populației și al locuințelor – 2011 (caracteristici demografice ale populației)*.